Republika Hrvatska
Visoki kazneni sud Republike Hrvatske
Zagreb, Savska cesta 62

Poslovni broj: I Kž-216/2024-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki kazneni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Tomislava Juriše, predsjednika vijeća te mr.sc. Marijana Bitange i dr. sc. Leona Kovačića, članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice-specijalistice Marijane Barišić, zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog Bojana Divjaka i drugih zbog kaznenog djela iz članka 230. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. Kaznenog zakona ("Narodne novine" broj 125/11., 144/12., 56/15. i 61/15. – ispravak, 101/17., 118/18., 126/19. i 84/21., dalje: KZ/11.), odlučujući o žalbama državnog odvjetnika, optuženog Bojana Divjaka i optužene Noeme Milanković podnesenim protiv presude Županijskog suda u Zagrebu od 15. ožujka 2024., broj K-32/2023. u sjednici održanoj 21. siječnja 2026., u prisutnosti u javnom dijelu sjednice zamjenika branitelja optuženog Bojana Divjaka odvjetnika Jakova Zimaja i braniteljice optužene Noeme Milanković, odvjetnice Valentine Kolar,

p r e s u d i o j e

Odbijaju se žalbe državnog odvjetnika, optuženog Bojana Divjaka i optužene Noeme Milanković kao neosnovane te se potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom Županijskog suda u Zagrebu od 15. ožujka 2024., broj K-32/2023., optuženi Bojan Divjak i optužena Noema Milankovć proglašeni su krivima zbog kaznenog djela protiv imovine, razbojništva iz članka 230. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. KZ/11., činjenično i pravno opisanog u izreci te presude, te je optuženi Bojan Divjak, na temelju članka 230. stavka 2. KZ/11., osuđen na kaznu zatvora u trajanju od tri godine, a optužena Noema Milanković je, na temelju članka 230. stavka 2. u vezi s člankom 48. stavkom 2. i člankom 49. stavkom 1. točkom 3. KZ/11., osuđena na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine. Na temelju članka 54. KZ/11. optuženicima je u kazne zatvora uračunato vrijeme lišenja slobode te vrijeme provedeno u istražnom zatvoru, i to optuženom Bojanu Divjaku od 30.kolovoza 2022.

do 22. ožujka 2024., a optuženoj Noemi Milanković od 30. kolovoza 2022. do 27. listopada 2022.

1.1. Na temelju članka 69. KZ/11. optuženoj Noemi Milanković izrečena je sigurnosna mjera obveznog liječenja od ovisnosti o alkoholu, koja može trajati do izvršenja kazne zatvora.

1.2. Na temelju članka 77. stavka 6. KZ/11. određeno je da se imovinska korist neće oduzeti.

1.3. Na temelju članka 79. stavka 2. KZ/11. od optuženog Bojana Divjaka oduzet je kuhinjski nož dužine cca 30 cm sa crnom PVC drškom s natpisom na drški Fiskars 60˝ i čekić dužine oko 30 cm sa žuto-crnom PVC drškom, privremeno oduzeti potvrdom o privremenom oduzimanju predmeta PU zagrebačke, IV PP Zagreb od 31. kolovoza 2022., broj 01435545, a koji predmeti će se po pravomoćnosti presude uništiti.

1.4. Na temelju članka 148. stavka 6. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17., 126/19. i 80/22., dalje: ZKP) optuženi Bojan Divjak i optužena Noema Milanković oslobođeni su u cijelosti naknade troškova kaznenog postupka.

2. Protiv te presude žalbu je uložio državni odvjetnik zbog odluke o kazni (članak 471. stavak 1. i 2. ZKP) s prijedlogom da "Visoki kazneni sud Republike Hrvatske pobijanu presudu Županijskog suda u Zagrebu broj K-32/2023 od 15. ožujka 2024. preinači u dijelu odluke o kazni te imenovane okrivljenike osudi na bezuvjetne kazne zatvora u duljem i adekvatnijem trajanju".

2.1. Optuženi Bojan Divjak žali se po braniteljju, odvjetniku Rafaelu Krešiću zbog "bitne povrede postupka (čl. 467. toč. 1. ZKP/08), pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (čl. 467. toč. 3 ZKP/08) te odluke o kazni (čl. 467 toč. 3. ZKP/08)" te predlaže "da Visoki kazneni sud Republike Hrvatske pobijanu presudu preinači na način da žalitelja oslobodi optužbe ili mu izrekne djelomičnu uvjetnu osudu. Podredno, žalitelj predlaže da drugostupanjski sud presudu ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno odlučivanje…".

2.2. Optužena Noema Milanković žali se po braniteljici, odvjetnici Valentini Kolar zbog "bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. t. 11. ZKP/08, zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja iz čl. 470. st. 2. ZKP/08 i zbog odluke o kazni iz čl. 471. st. 1. ZKP/08" te predlaže da "Visoki kazneni sud pobijanu presudu preinači i II optuženu Noemu Milanković oslobodi od optužbe, da pobijanu presudu ukine i vrati predmet na ponovno odlučivanje ili podredno da presudu preinači u pogledu odluke o kazni na način da prema njoj primijeni uvjetnu osudu".

3. Odgovor na žalbu državnog odvjetnika podnio je optuženi Bojan Divjak po braniteljju, odvjetniku Rafaelu Krešiću te predlaže odbiti žalbu.

4. Na temelju članka 474. stavka 1. ZKP spis predmeta je, prethodno dostave sucu izvjestitelju, bio dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

5. Sjednica vijeća održana je u prisutnosti zamjenika branitelja optuženog Bojana Divjaka odvjetnika Jakova Zimaja i braniteljice optužene Noeme Milanković, odvjetnice Valentine Kolar, koji su to u žalbi zahtijevali, a u skladu s odredbom članka 475. stavka 3. ZKP/08., u odsutnosti uredno izviještenog državnog odvjetnika.

6. Žalbe nisu osnovane.

U odnosu na žalbe optuženika

7. Pobijajući presudu prvostupanjskog suda zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP-a, optuženi Divjak u žalbi ističe da „presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, a razlozi koje sadrži su nejasni i znatno proturječni“, slijedom čega je ista opterećena takvim nedostacima uslijed kojih se ne može ispitati. Kada precizira ovu žalbenu osnovu, optuženi Divjak se u žalbi referira na način utvrđenja i obrazloženja vrste i stupnja njegove krivnje , kako su isti navedeni i obrazloženi u pobijanoj odluci. Identičnu žalbenu osnovu, ali bez detaljnijeg obrazloženja, u svojoj žalbi navodi i optužena Milanković.

7.1. Međutim, navedenim žalbenim navodima optuženici zapravo polemiziraju s razlozima koje je prvostupanjski sud dao glede utvrđenja krivnje kao jedne od odlučnih činjenica predmetne inkriminacije. Stoga po ocjeni ovog drugostupanjskog suda nije ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP- a na koju suglasno upiru žalbe optuženika, jer je prvostupanjski sud u svojoj odluci dao jasne i neproturječne razloge o krivnji optuženika, kao o jednoj od odlučnih činjenica terećenog kaznenog djela. Štoviše, iz sadržaja žalbi optuženika proistječe zaključak da je riječ o prigovorima činjenične naravi, na što će se ovaj sud izjasniti u nastavku ove presude.

8. Pobijajući prvostupanjsku presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja optuženici smatraju da je pogrešno sud obrane optuženika ocijenio nevjerodostojnima, te da nije primijenio pravilo „u dvojbi za okrivljenika“, koje žalbene tvrdnje temelji na tezi obrane po kojoj su optuženici s oštećenim Ivančevićem sklopili usmeni ugovor o najmu, što je predstavljalo zakonski temelj njihovog boravka u kući, nakon čega im je oštećenik predao ključeve kuće u kojoj ih je naknadno uhitila policija. Ukazuju i na činjenicu prijave događaja po oštećeniku tek sutradan u odnosu na inkriminirano vrijeme počinjenja terećenog djela, kao daljnji argumentu o njegovoj nevjerodostojnosti.

8.1. Protivno izloženoj žalbenoj argumentaciji optuženika ovaj žalbeni sud nalazi da je prvostupanjski sud u potpunosti i točno utvrdio odlučne činjenice i činjenično stanje kritičnog događaja, te za svoja utvrđenja dao valjano i iscrpno obrazloženje. Naime, nedvojbeno je dokazano da su od optuženika Divjaka uz potvrdu privremeno oduzeti ne samo predmeti koji su optuženici uz prijetnju oduzeli od oštećenog Ivančevića (televizor, glazbena linija sa zvučnicima, dva ključa cilindrične brave), već i predmeti kojima su oštećeniku prijetili kako bi ga potjerali iz kuće (nož i čekić). Upravo je o tim predmetima (oružju i opasnom oruđu) svjedočio oštećenik, štoviše, naveo ih je i u podnijetoj kaznenoj prijavi, a isti ti predmeti su pronađeni i privremeno oduzeti od optuženog Divjaka, pa ta činjenica potvrđuje vjerodostojnost iskazivanja oštećenika. Štoviše na ove okolnosti je dosljedno i životno kao svjedok iskazivao i policijski službenik Tomislav Gregorina, za kojeg sud nije našao bilo kakve motivacije uslijed

koje bi neistinito svjedočio. U tom kontekstu neosnovano žalbe optuženika potenciraju činjenicu načina na koji su došli u posjed ključeva kuće u kojoj su zatečeni i razlike iskaza oštećenika i svjedokinje Željke Jankač po tom pitanju. Glede navedenog treba najprije konstatirati kako nije u pitanju odlučna činjenica predmetne inkriminacije kaznenog djela kvalificiranog razbojništva iz članka 230. stavka 2. u svezi stavka 1. KZ/11., već činjenica kojom obrane optuženika nastoje diskreditirati svjedočenja oštećenog Ivančevića u cijelosti. S tim u svezi ovaj žalbeni sud smatra da je prvostupanjski sud valjano analizirao i u konačnici adekvatno ocijenio iskaz oštećenog Ivančevića i za svoja utvrđenja po tom pitanju dao detaljno obrazloženje, kojeg prihvaća i ovaj sud (točke 11.4. i 11.4.1. u obrazloženju prvostupanjske odluke). Zaključno glede činjeničnih utvrđenja, valjano je i potpuno prvostupanjski sud utvrdio i obrazložio krivnju optuženika kao subjektivnu sastavnicu terećenog djela (točka 12.8. u obrazloženju pobijane presude), slijedom čega su neosnovani žalbeni prigovori optuženika po tom pitanju. Također, kako je raspravni sud sve odlučne činjenice terećenog kaznenog djela utvrdio na nedvojben način, protivno navodima žalbe optuženog Divjaka, nije bilo mjesta pojedine od tih činjenica utvrđivati primjenom procesnog pravila „ u dvojbi za okrivljenika“ iz članka 3. stavka 3. ZKP-a.

8.2. Nije u pravu optužena Milanković kada žalbom dovodi u pitanje ispravnost utvrđenja prvostupanjskog suda o njezinoj ulozi kao supočiniteljice terećenog kaznenog djela. Naime, ista u žalbi tvrdi da „ona nije imala opasno oruđe niti je prijetila, nije uopće sudjelovala u eventualnim protupravnim radnjama optuženog i nepoznate muške osobe niti je dokazano da bi imala svijest o tome da itko od njih čini kazneno djelo na štetu oštećnika“. Protivno takvoj žalbenoj argumentaciji optuženice ispravno je prvostupanjski sud temeljem izvedenih dokaza utvrdio da je optužena u terećenom kaznenom djelu participirala kao supočiniteljica (članak 36. stavak 2. KZ/11). Kako je to obrazložio prvostupanjski sud u svojoj odluci, upravo iz verbaliziranja optuženice kritične prigode („…rekla da je to kuća njezine bake i da se iseli iz nje…“) proizlazi zaključak da su optuženici postupali temeljem prethodne zajedničke odluke, a ovakvim govorom u kontekstu prijetnje životu i tijelu oštećenika čekićem i nožem od strane optuženog Divjaka i nepoznate muške osobe, optužena Milanković je bitno pridonijela počinjenju djela, jer je oštećeni Ivanković napustio kuću pod teretom navedenih prijetnji, koje uključuju i njezin govor, na što je sve uputio i prvostupanjski sud u svojoj presudi (točka 12.7. prvostupanjske presude).

U odnosu na žalbe stranaka zbog odluke o kazni

9. Žaleći se na izrečenu sankciju optuženom Divjaku, državni odvjetnik prihvaća da je prvostupanjski sud pravilno i potpuno utvrdio sve okolnosti koje su relevantne za odmjeravanje kazne u smislu članka 47. KZ/11., no, pledira na strožu zatvorsku kaznu, jer će se samo takvom, strožom zatvorskom kaznom ovom optuženiku postići svrha kažnjavanja, kako je ista definirana u članku 41. KZ/11. Glede optužene Milanković državni odvjetnik također prihvaća utvrđenja prvostupanjskog suda glede okolnosti koje su uzete u obzir prilikom odmjeravanja kazne, no, drži kako tako utvrđene okolnosti ne daju dostatnu podlogu za ublažavanje kazne ovoj optuženici. Zaključno, kod oboje optuženika državni odvjetnik smatra da je otegotnim trebalo uzeti u obzir „nedostatak samokritičnosti“, te „nedostatak empatičnosti u odnosu na oštećenika Slobodana Ivančevića“.

9.1. Protivno tome, optuženi Divjak u žalbi ističe kako „…izrečena kazna nipošto ne korespondira s kriminalnom količinom imanentnoj ovoj inkriminaciji, kao niti iznosom štete…i predstavlja grubu i nerazmjernu represiju i ne teži postići svrhu kažnjavanja“. S tim u svezi smatra da je ovom optuženiku trebalo uzeti olakotnim okolnost da mu je za vrijeme oduzimanja slobode u ovom predmetu preminula majka.

9.2. Optužena Milanković u žalbi tvrdi da nije dovoljno valorizirana činjenica njezine neosuđivanosti, smanjena ubrojivost *tempore criminis* i „primjereno, pristojno i korektno ponašanje pred sudom, te okolnost da je lošeg zdravstvenog stanja“.

10. Međutim, protivno izloženim stranačkim žalbenim argumentima, ovaj žalbeni sud smatra da je prvostupanjski sud potpuno i pravilno utvrdio sve okolnosti koje su relevantne glede odmjeravanja kazne po pravilu iz članka 47. KZ/11., imajući u vidu svrhu kažnjavanja propisanu člankom 41. KZ/11, te da je naposljetku optuženoj Milanković izrekao odgovarajuću kaznu uz primjenu odredbi o ublažavanju iste (članak 48. stavak 2. KZ/11. i članak 49. stavak 1. točka 3. KZ/11.).

10.1. Naime, nije u pravu državni odvjetnik kada tvrdi da je optuženicima trebalo otegotnim cijeniti izostanak samokritičnosti glede počinjenog djela i empatije za oštećenika Ivančevića. Ovo stoga što je pretpostavka samokritičnosti i empatije priznanje počinjenog kažnjivog ponašanja, a u ovoj kaznenoj stvari, koristeći svoje ustavno i zakonsko pravo, optuženici su se branili dosljednim poricanjem djela koje im se optužnicom stavljalo na teret. Jednako tako, nije u pravu optuženi Divjak kada u žalbi navodi da mu se olakotnim trebalo uzeti majčina smrt tijekom predmetnog postupka, konkretnije, u vremenu kada je u istom bio lišen slobode. Nije u pravu niti optužena Milanković kada traži da njezino držanje pred sudom bude ocijenjeno kao olakotna okolnost, jer je način sudjelovanja optuženika na raspravi propisan zakonom, uključujući i sankcioniranje nepridržavanja tih postupovnih odredbi (članak 396. ZKP-a). Sve preostale okolnosti, postojanje kojih niti stranke ne dovode u pitanje, po ocjeni ovog drugostupanjskog suda adekvatno su i pravilno vrednovane, kako zasebno, tako i u svojoj ukupnosti, poglavito stoga što ih je sud doveo u vezu sa svrhom kažnjavanja, na način da bi izrečene zatvorske kazne trebale ostvariti svrhu kako posebne (specijalne), tako i opće (generalne) prevencije, izraziti jasnu društvenu osudu počinjenog djela, te u konačnici, temeljem individualnog pristupa svakom od optuženika, omogućiti počiniteljima djela uključenje u društvenu zajednicu po izdržanoj kazni (resocijalizaciju).

10.2. S potonjim u svezi, ispravno je prvostupanjski sud optuženoj Milanković izrekao ublaženu kaznu, nalazeći da ukupnost olakotnih okolnosti svojom brojnošću i kvalitetom nadilaze standard olakotnih i postaju ublažavane okolnosti. Ovo tim prije što je ovoj optuženici uz kaznu izrečena i sigurnosna mjera obveznog liječenja od ovisnosti o alkoholu (članak 69. KZ/11.), svrha koje mjere je otkloniti upravo tu ovisnost koja poticajno djeluje na počinjenje novog kaznenog djela (članak 66. KZ/11.). Ta odluka prvostupanjskog suda u isto vrijeme je odgovor na tvrdnju žaliteljice da joj se olakotnim trebalo cijeniti i njezino zdravstveno stanje. Najvećim propisanim ublažavanjem po ocjeni ovog žalbenog suda poništava se opravdani žalbeni argument ove optužnice glede uzimanja otegotnim kaznene postupke protiv iste koji su u tijeku, pa makar po navodima pobijane odluke priznaje krivnju u tim postupcima. Naime, zakonska, ustavna i konvencijska pretpostavka nedužnosti okrivljenika podrazumijeva

pravomoćnost kaznene osude, kako bi ista bila pravno relevantna okolnost prilikom izricanja nove osude.

11. Slijedom izloženog, kako žalbama stranaka nije dovedena u sumnju pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude i kako ispitivanjem iste nisu utvrđene povrede zakona iz članka 475. stavka 1. ZKP-a na čije postojanje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, to je temeljem članka 482. ZKP-a odlučeno kao u izreci ove presude.

Zagreb, 21. siječnja 2026.

Predsjednik vijeća:
Tomislav Juriša

Broj zapisa: **9-3088c-687c3**

Kontrolni broj: **03c04-5599f-84f2b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki kazneni sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.